

Overbevisning om, at Kvinden stadig var den Forurettede, og at Manden derimod var den, som gjorde Uret. Naar jeg skulde udtale nogen almindelig Mening om sige uheldige Ægtefæber, er det den, at jeg tror, at som oftest ligger Skylden paa begge Sider; men jeg vil da tillige sige, at, medens jeg tilvissé kjender mangt et sørgeligt Ægtefæb, hvor Konen har en Del af Skylden og meget af Skylden, vilde jeg dog, naar jeg skulde udtale en almindelig Dom, sælde den, at det oftere er Mandens end Kvindens Skyld, at Ægtefæbet ikke kan fortsættes med Hælv. — Det er blevet udtalt, at Ægtefællernes Forhold ligeoverfor Trediemænd bliver i høi Grad kompromitteret, idet de ville have ondt ved at stifte Kredit. Naar for Exempel en Modehandlerinde sidder i stor Virksomhed, hvorved Manden egentlig snarest tjener som en Slags Kommiss, har man spurgt, hvorledes vil det da gaa? Man vil da, siger man, holde sig til Manden, naar Konen siger: Nei, jeg vil ikke betale! Der mener jeg imidlertid, at det er det Naturligste, at Konen siger: „Jo!“; thi ellers vilde jo hele Forretningen gaa istykker; saa at jeg synes ikke, at dette har saa Meget at sige. — Hvad Skatteansættelsen angaar, som det ærede Medlem ogsaa fremhævede, skulde jeg antage, at, saalænge Ægtefællerne leve sammen, saa vil, selv om der ogsaa er noget Særcie, Manden blive sat i Skat, eller Skatten vil blive bestemt efter den Formuenhed eller Indtægt, som man antager, at der i det Hele er tilstede i den Familie. Først naar Konen forlader Manden, eller naar de forlade hinanden, først da mener jeg, at der kan blive Tale om at sætte hver især i Skat. Det er ganske vist, at der jo allerede nu er ikke saa Ægtefæber, hvor der ikke er Formuesfællesskab; men jeg veed idetmindste ikke her i Byen, at man nogeninde, saa længe Ægtefællene have levet sammen, har gjort Andet end, at man har sat Manden i Skat i Forhold til den Formue, som man mener, at Familien i det Hele disponerer over. — Der er blevet indvendt, at det ikke var i sin Orden paa et Lovgivningsomraade, som trængte saa betydelig til Omarbejdelse og Forbedring som dette at give en enkelt Bestemmelse; men der kommer det jo dog virkelig meget an paa, hvad selve den Bestemmelse, som man giver, indeholder. Derfor den i sig selv er hensigtsmæssig og god — og det antager jeg, at den er — ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde tage den paa Forhaand, forventende senere, at faae en mere omfattende Lov. — At Loven skulde virke forstyrrende paa det ægtefæbellige Samliv, som det er blevet sagt, er Noget, jeg ikke kan indse. Jeg tror netop, at det ofte vil virke tilfredsstillende, at de begge to arbeide til et fælles Maal, men dog saaledes, at de ogsaa begge have den Følelse: det, som jeg arbeider for, har jeg en mere eller mindre selvstændig Raadighed over. — Naar der er blevet

sagt, at det vilde muligén føre til, at Konen ofte greb til Uderligheder og paakaldte Politiets Hjælp mod Manden, saa vil jeg sige, at det er Noget, som desto værre især faare ofte, at der er Suspektafler, og at den Uenighed, som er tilstede mellem Manden og Konen, foranlediger, at der bliver sendt Bud efter Politiet. — At dette Lovforslag skulde fremkalde Ægtefæber paa Tid, tror jeg dog ikke, at man har Grund til at nære nogen alvorlig Frygt for. — Ja, jeg har Følelsen af, at der endnu er Meget, som burde siges, men jeg kan ikke i Dødblikket huske mere og skal derfor indskrænke mig hertil.

Wagen: Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Gaffner) bemærkede, at der egentlig under 1ste Behandling fra Thingets Side i det Væsentlige var blevet talt mod Lovforslaget. Jeg tror, at dette maatte kan forklæres af Hensynet til det kraftige og udmærkede Forsvar, som den høitærede Justitsminister førte for Forslaget; ialtsald kunde jeg for mit Vedkommende ganske henholde mig til det, jeg fandt ikke Noget at tilføie og fandt yderligere Forsvar overflødigt. Jeg kan ogsaa fremdeles stemme for det foreliggende Lovforslag; thi ganske vist holder jeg paa de bestaaende Principer for Ordningen, men det forekommer mig, at dette Forslag kun medfører en saadan Lempelse, som jeg med god Samvittighed kan gaa ind paa. For det Første gjør det ikke nogen Undtagelse fra Formuesfællesskabet; det Gods, Husstruen raader over, er jo fremdeles i Formuesfællesskabet ligesom det andet Gods, det gjør kun Indskrænkning med Hensyn til Raadigheden derover; men vi maa jo dog huske paa, at Manden beholder Raadighed over sit Erhvervede og Alt det, der indkommer af Fællesboets Midler i Forbindelse med hans personlige Virksomhed, og Alt, hvad der indkommer fra Fællesboet i Forbindelse med Husstruens personlige Virksomhed. Hvad Husstruen faaer Lov til at raade over, er kun det, hun erhverver ved selvstændig Virksomhed. Det forekommer mig, at vi her fremdeles give Manden Løvens Part; han faar Alt, hvad han paa nogen Maade kan have Krav paa; men den Ret, vi indrømme Husstruen, er en, vi ikke kunne negte hende, thi det er kun den naturlige Retfærdighed. Hvis man overhovedet skal have Ret til at raade over Noget, ser jeg ikke, hvad Andet og Mindre man skulde have Ret til at raade over end det, man selv ved sin personlige Virksomhed har erhvervet. Hvis man altsaa vil give Husstruen, hvad jeg simpelthen mener, er hendes naturlige Ret, maa man give hende Ret til at raade over, hvad hun erhverver ved personlig Virksomhed. Det er ogsaa en Ret, vi ikke negte den Umyndige; selv den Umyndige har Ret til at raade over selverhvervet Gods. Hvorledes er altsaa den bestaaende Ordning? Husstruen er stillet værre end den Umyndige, og ved at give hende den Ret,